

Γέροντας Εφραίμ Φιλοθείτης: Το τελειωτικό κτύπημα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αγαπητά μου παιδιά,

Σήμερα η γη μας ποτίζεται συνεχώς από πολύ αίμα, από τους πολέμους και τόσα άλλα που συμβαίνουν. Ποτίζεται όμως και με αθώτερο αίμα από του Άβελ, και το αίμα αυτό είναι της βρεφοκτονίας. Είναι το αίμα των αθώων βρεφών, των απροστάτευτων υπάρξεων, το οποίον χύνεται από τις ίδιες τις μητέρες των. Όλα τα ιατρεία κι όλα τα μαιευτήρια έχουν γίνει σφαγεία του Ήρώδου. Εκατομμύρια, εκατομμύρια βρέφη σ' όλον τον κόσμο έχουν πεταχθή στους ντενεκέδες των σκουπιδιών και στους υπονόμους. Μήτε τα γατάκια δεν πετούν έτσι. Όπως γνωρίζουμε αυτός ο φονιάς, ο γιατρός, ο μαιευτήρ με το νυστέρι του σκοτώνει το βρέφος μέσα στην μήτρα -όπως έχουμε δή σε ταινία- και μετά με το εργαλείο του σπάζει, θραύει το κεφαλάκι του παιδιού και το βγάζει. Και η μητέρα δεν βλέπει τίποτε και πολύ ήσυχη αναχωρεί για το σπίτι της....

...Βλέπετε πόσο τραγική είναι η έκτρωσις, πόσο μεγάλο έγκλημα είναι! Θα πρέπει λοιπόν να σταματήσει. Οι αθώες αυτές υπάρξεις δεν πρέπει να σκοτώνονται τόσο τραγικά και χωρίς έλεγχο συνειδήσεως, Έτσι με τον απλό λογισμό, ότι δεν μπορείς να θρέψεις άλλο παιδί. Κανονίζουμε δηλαδή εμείς, πως θα μας φερθή ο Θεός; Κανονίζουμε εμείς, αν θα μπορέσουμε η όχι να φέρουμε εις πέρας όσα

παιδιά μας δώση ο Θεός μέσα στην οικογένεια; Εμείς οι ίδιοι κανοναρχούμε τον Θεό πως θα μας φερθή;

Το έγκλημα αυτό παίρνει ολοένα και μεγαλύτερες διαστάσεις, επικίνδυνες και πρέπει επιτέλους να συνειδητοποιήσουν οι γυναίκες πόσο φοβερό είναι και να κάνουν έναν αγώνα να το σταματήσουν ή να εμποδίσουν άλλες γυναίκες που πρόκειται κατά διαβολική ενέργεια να το διαπράξουν. Γιατί συνήθως φθάνουν στο έγκλημα αυτό είτε από άγνοια είτε από πίεσι είτε από πάλη εσωτερική. Κυρίως συμβάλλει η συνεργεία του διαβόλου με αιτίες και αστήρικτες δικαιολογίες και προφάσεις και αδυναμίες, όπως π.χ. δεν φθάνουν τα οικονομικά, με πιέζει ο άντρας μου, μου ήλθε η ασθένεια κλπ. Από την άλλη πλευρά είναι και η άγνοια και όλα αυτά τα εκμεταλλεύεται ο διάβολος και κατορθώνει να παρασύρη τις μητέρες σ' αυτό το τραγικό αμάρτημα.

Δεν ξέρω, αν γνωρίζετε ότι αυτά τα παιδάκια, αυτά τα έμβρυα, αυτές οι υπάρξεις δεν καταλήγουν στην ανυπαρξία με την έκτρωσι, αλλά το κάθε έμβρυο είναι κι ένας τέλειος άνθρωπος, και μάλιστα στην ψυχή. Αυτά τα παιδάκια ζουν στον άλλο κόσμο, κι όπως καταλαβαίνετε τόσα εκατομμύρια παιδιά έχουν αποτελέσει έναν ολόκληρο στρατό στον ουρανό. Όλα αυτά διαμαρτύρονται το αθώο αίμα τους βοά προς τον Θεό ότι αδικοσκοτώθηκαν και ότι δεν έλαβαν το Άγιον Βάπτισμα, ότι δεν είναι Χριστιανοί Ορθόδοξοι. Και η ευθύνη σε ποιους πηγαίνει; Τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται δίπλα στο αίμα αυτό που χύνεται, στο «κομπιούτερ» του Θεού, γράφεται «έγκλημα». Και αυτό το αίμα πως θα ξεπλυθή; Όταν λερώνεται κάποιος με τι καθαρίζεται; Με το ύδωρ, με το νεράκι το καθαρό. Κι εδώ χρειάζεται ύδωρ να βγαίνει συνεχώς από δύο βρύσες, που είναι τα δύο μάτια. Η μετάνοια η εσωτερική να εξωτερικεύεται με μία ακένωτη πηγή δακρύων εφ' όρου ζωής! Βέβαια το αμάρτημα συγχωρείται, αφ' ης στιγμής κατατεθή στην Ιερά, στην παντοδύναμη Εξομολόγησι, όπου δεν μένει τίποτε ασυγχώρητο. Ο Θεός είναι αγάπη και «ο μένων εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αύτω» (Α' Ίωαν. 4, 17). Είναι όμως και δικαιοσύνη. Γι' αυτό οι γυναίκες που έχουν κάνει αυτό το αμάρτημα, ας μην επαναπαύονται ότι εξομολογήθηκαν τις εκτρώσεις, που έχουν ήδη κάνει. Θα πρέπει σε όλη τους την ζωή να χύνουν δάκρυα μετανοίας. Πολλές απ' αυτές νοιώθουν ανικανοποίητες καίτοι εξομολογήθηκαν. Γιατί; Διότι ακόμη δεν μετενόησαν εσωτερικά, δεν έχυσαν το αναλογούν δάκρυον, το οποίον θα ξεπλύνη το αίμα της εκτρώσεως ή των εκτρώσεων. Η μετάνοια είναι πολύ μεγάλη, απέραντη. Απόδειξις της αγάπης και της ευσπλαχνίας του Θεού είναι αυτό το «ζην», το ότι ζει ο άνθρωπος και μετά το έγκλημα. Ζει και αυτό σημαίνει ότι τον περιμένει ο Θεός, κι αφού τον περιμένει δεν πρέπει να χάση την ευκαιρία, πρέπει να την εκμεταλλευθή. Και ο κανόνας του πνευματικού συγκριτικά με το πολύ σοβαρό αυτό αμάρτημα και ειδικό έγκλημα, χρήζει ιδιαίτερας προσοχής. Ο κανόνας βοηθάει στην θεραπεία της ψυχής, αλλά, όπως είπαμε, θα πρέπει να ανοίξουν και οι βρύσες των δακρύων, που θα ξεπλύνουν τα αίματα της εκτρώσεως, για να μπόρεση κατόπιν ο άνθρωπος να αισθανθή κοινωνία με τον

Θεό. Δεν φθάνει, λοιπόν, μόνον η εξομολόγησις. Αυτό που μετρά, αυτό που θα αλλάξει, που θα αλλοίωση την καρδιά του Θεού, την πικραμένη και φαρμακωμένη, που θα την επαναφέρει, όπως ήταν πριν αμαρτήση ο άνθρωπος, είναι οι δύο βρύσες των ματιών του, που θα ρέουν δάκρυα μετανοίας. Θα πρέπει, πριν φύγουμε απ' αυτήν την ζωή, να έχουμε αλλάξει την καρδιά του Θεού. Θα σας αναφέρω ένα απλό παράδειγμα: Ας υποθέσουμε ότι ένα παιδί λύπησε την μητέρα του με μια παρακοή, μια ασέβεια. Όταν επιστρέψει αυτό το παιδί, και της πη: «Συγγνώμη, μητέρα, γι' αυτό που έκανα' δεν θα το ξανακάνω», η μητέρα θα απάντηση: «Συγχωρεμένο να είσαι και μην το ξανακάνης». Την συγχώρεσι την πήρε. Αν όμως πέση στην αγκαλιά της κι αρχίση να κλαίη, να οδύρεται, να την παρακαλή και να την ικετεύη να του δώση από καρδιάς την συγγνώμη, τότε δεν θα μείνη η ελάχιστη λύπη και πικρία μέσα της για το σφάλμα του παιδιού. Αυτό ακριβώς συμβαίνει και με τον άνθρωπο, που μετανοεί και επιστρέφει στον Θεό μετά από οποιοδήποτε αμάρτημα... Όσον περισσότερο μετανοεί ο άνθρωπος, κι όσον περισσότερο χύνει δάκρυα μετανοίας, τόσο περισσότερο η καρδιά του Θεού αλλοιώνεται. Εις βάθος γίνεται η καταλλαγή του Θεού μετά του αμαρτωλού ανθρώπου, και ιδιαίτερα στην περίπτωσι αυτού του εγκλήματος της εκτρώσεως, όπου επιβάλλεται η ροή των δακρύων' να μη σταματήσει το δάκρυ μέχρι τελευταίας αναπνοής. Θα σας αναφέρω ένα περιστατικό με σχετική περίπτωσι: Επάνω στην Μακεδονία, σε κάποιον προσκυνηματικό ναό, με θαυματουργό Άγιο, θα εγένετο η πανήγυρις του ναού. Εκεί ήταν μία ενάρετη «καντηλανάφτισσα» - καλογριά, όπως λέει ο λαός. Αυτή εργάσθηκε πολύ, για να καθαρίση, να περιποιηθή τον ναό και το απογευματάκι ξάπλωσε λίγο να κλείση τα μάτια της, για να μπόρεση κατόπιν να συνέχιση τα υπόλοιπα.

Έπεσε να κοιμηθή, αλλά που να ξυπνήση; Κοιμόταν για μέρες. Φώναξαν τον γιατρό, για να δουν τι συμβαίνει, και τους λέει: «Μη την ξυπνάτε' κάτι της συμβαίνει, που δεν μπορούμε να το ερμηνεύσουμε ιατρικώς. Πάντως κάποια στιγμή θα ξυπνήση». Μετά από ημέρες -δεν θυμάμαι πόσες- ήρθε στον εαυτό της, ξύπνησε και ρώτησε: —Μήπως άρχισε η αγρυπνία; Αυτή νόμιζε ότι κοιμήθηκε λίγες ώρες. Της απαντούν: —Όχι, δεν άρχισε' σε λίγο θα αρχίση! Αυτή το πίστεψε. Όταν συνήλθε καλά, είπε στους προϊσταμένους εκεί του ναού: —Σας παρακαλώ, φωνάξτε όλες τις γυναίκες του χωρίου να 'ρθουν εδώ. Πράγματι μαζεύτηκαν όσες ήταν δυνατόν να πάνε, και τους είπε: —Άκουσε τι είδα: Εμένα με ωδήγησε ένας λαμπρός άνθρωπος προς τα κάτω. Κατέβαινα, κατέβαινα στο βάθος της καρδιάς της γης. Είδα εκεί φύλακες, είδα σκοτάδι, είδα φυλακισμένους, είδα πολλά πράγματα. Και ανάμεσα σ' αυτούς που μου έδειχνε, είδα και τις γυναίκες που είχαν κάνει έκτρωσι να τρώνε από τα αίματα των εκτρώσεων τους! Έφριξα από την θέα αυτή και άκουσα τον άγγελο να μου λέη: «Τώρα που θα σε επιστρέψω επάνω στην γη, να καλέσης όλες τις γυναίκες και να διηγηθής τι είδες να τις αποτρέψης, από αυτό το έγκλημα. Γιατί αν δεν μετανοήσουν ανάλογα, σ' αυτήν την κατάστασι θα έλθουν εδώ κάτω!». Κι εμείς όλοι να λάβουμε υπ' όψιν μας ότι πρέπει να βοηθήσουμε στην αποφυγή

αυτού του εγκλήματος. Όταν πέση στην αντίληψί μας κάποια τέτοια περίπτωση, αμέσως να πάρουμε θέση αυστηρή και νουθετική. Συνήθως η γυναίκα που κάνει την έκτρωσι, δεν βλέπει και δεν ξέρει τι έχει γίνει από πλευράς ιατρικής μέσα της. Με την παραμικρή δυσκολία -είναι και της μόδας- πηγαίνει στον γιατρό και κάνει την έκτρωσι, σαν να πρόκειται να πετάξη ένα σκυλάκι ή ένα γατάκι. Να την αποτρέψουμε, λοιπόν, ώστε να μην οδηγηθή σ' αυτή, λέγοντας της ότι είναι το πιο μεγάλο έγκλημα. Σαν πνευματικός σας συνιστώ, όποιες έχετε διαπράξει αυτό το αμάρτημα, είτε μία είτε πολλές φορές, προσπαθήστε διά των δακρύων να θεραπευθήτε ψυχικά, και χρησιμοποιώντας μία ανθρωπομορφική έκφρασι, θα έλεγα να απαλείψετε από την καρδιά του Θεού την λύπη και την πικρία. Βέβαια μετανιών ο άνθρωπος και κλαίων και αγωνιζόμενος και κοπιάζων σε πολλά πράγματα σαν άσκησι, κάνει ευμενέστερη την καρδιά του Θεού απέναντι του. Αποφαίνονται οι Μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας μας ότι η μετάνοια μπορεί να κατάκτηση τόσα πολλά, ώστε να φθάση στο σημείο να απαλείψη εντελώς από την καρδιά του Θεού την μνήμη της αμαρτίας, δηλαδή να αποσβήση εντελώς την ύπαρξι αμαρτημάτων στον άνθρωπο. Βλέπετε της μετανοίας το μεγαλείο! Τι χρειάζεται σε όλους και πρώτον σ' εμένα; Να μετανοούμε. Οσάκις πη ο άνθρωπος «ήμαρτον», ο Θεός απαντά «συγχωρημένος να είσαι». Πηγαίνουμε όμως να πάρουμε και την υπογραφή της συγγνώμης, η οποία παρέχεται από το πετραχήλι, δυνάμει του νόμου του μυστηρίου της Ιεράς Εξομολογήσεως. Και με το θάρρος αυτό που μας παρέχει το μυστήριο της Εξομολογήσεως και η επίγνωσις της απεριορίστου και αδιάλειπτου και αενάου δυνάμεως της μετανοίας, θα προσερχώμεθα στον Θρόνο της Χάριτος του Θεού. Να μη δειλιούμε, να μη δίνουμε αυτί στην απελπισία, να τρέχουμε στο μυστήριο. Απελπισία ποτέ! Εδώ παίζεται το μεγάλο παιχνίδι. Όσο και να νοιώθης εγκληματίας, ποτέ μη δέχεσαι την απελπισία. Να κράτησης γερά την ελπίδα. Όχι να σε ρίξη στον βυθό της απελπισίας και να χαθής. Όχι από τον ένα γκρεμό να πέσης στον άλλο. Προσβάλλεις την δόξα του Θεού, κατεβάζεις τον Θεό χαμηλά. Στήσε τον Θεό υψηλά στην καρδιά σου, εκεί στην αξία και στην μεγαλοπρέπεια Του, διότι είναι εις θέσιν Αυτός ο Θεός να σβήση παν αμάρτημα. Εάν ο Θεός εσταυρώθη κι έσβησε τα αμαρτήματα όλης της ανθρωπότητας, τι είναι μπροστά σ' αυτά, τα δικά σου αμαρτήματα, αμαρτωλέ άνθρωπε; Γι' αυτό κι εμείς δεχόμεθα τους πάντες σ' αυτό το σωτήριο λουτρό, σ' αυτό το λιμάνι που λέγεται εξομολόγησις. Κι εκεί αράζει το κάθε τσακισμένο καράβι από τις φουρτούνες του ωκεανού. Είτε το έχουν δείρει άνεμοι ή φουρτούνες ή ληστές, ο,τιδήποτε κι αν είναι αυτό, έρχεται και γωνιάζει σιγά - σιγά. Του έχουν φύγει τα κατάρτια, τα πανιά και το μόνο που περισώζεται είναι το σκάφος, ο σκελετός. Και μπαίνει μέσα στα συνεργεία τα διορθωτικά, διορθώνονται όλα αυτά τα πράγματα και γίνεται πάλι καινούριο το καράβι αυτό. Έτσι μία ημέρα ήλθε ένα τέτοιο караβοτσακισμένο πλάσμα ήλθε μία γυναίκα στο μυστήριο -εγώ βέβαια τη λυπήθηκα τρομερά- και μου παρουσιάζει η καημένη πενήντα εκτρώσεις! Βάλε τώρα το γεγονός αυτό να τίθεται στην κρίσι του

πνευματικού· πενήντα φόννοι παιδιών! Φυσικά εφ' όσον ο Θεός την έχει στην ζωή ακόμη, είναι εγγύησης του Θεού ότι την ανέχεται και την περιμένει, οπότε ποιος πνευματικός είναι εκείνος, ο οποίος θα της φερθή κατ' άλλον τρόπον; Την πήρα βέβαια με πολλή στοργή, με πολλή αγάπη, προσπάθησα να την βολέψω και της έδωσα εκείνο το φάρμακο που της χρειαζότανε. Σκεφθήτε πόσα χρόνια περάσανε· την βασάνιζε το αμάρτημα αυτό και δεν είχε την τόλμη να το πη! Και γύρισε πίσω με την ελπίδα της σωτηρίας. Πόσο τρομερή είναι η αγάπη του Θεού! Αλλά και η χαρά των Αγγέλων! «Επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι μεγάλη χαρά γίνεται εν τω ουρανών» (Λουκ. 15, 7). Δεν είναι μόνον το ότι μετανοεί ο άνθρωπος και κλαίει και οδύρεται την κατάντια του και ο Θεός τον σώζει, αλλά και ότι παραχρήμα γίνεται και στον ουρανό χαρά. Ολόκληρος ο ουρανός πανηγυρίζει και οι Άγγελοι υμνούν και αινοούν τον Θεό για την σωτηρία μιας αθανάτου ψυχής! «Μακάριοι ων αφέθησαν αι ανομίαι και ων επεκαλύφθησαν αι αμαρτίαι» (Ψαλμ. 31, 32)· δηλαδή είναι ευτυχής ο άνθρωπος, ο οποίος αξιώθηκε να συγχωρηθούν οι αμαρτίες του. Τι ευχαριστία να αποδώση κανείς στον Θεό! Σκέψου· εγώ να έχω ζήσει χίλια χρόνια, να έχω κάνει όλα τα εγκλήματα του μεγαλύτερου εγκληματία και τελικά να με φωτίση το έλεος του Θεού, να επιστρέψω, για μια στιγμή να τα καταθέσω όλα και μέσα σε δύο λεπτά, σε λίγη ώρα να βρεθώ δίκαιος, να βρεθώ λουσμένος, να βρεθώ στους ουραμούς! Μα εκείνα τα χίλια χρόνια τι γίνονται; Πάνε εκείνα· μην τα λογαριάζεις, δεν υπάρχουν τώρα, έχουν σβήσει, δεν ζητούνται αυτά πλέον, βγήκαν από τα κατάστιχα των δαιμόνων αμέσως, πάραυτα! Είναι διαταγή του Θεού! Με το κάθε αμάρτημα που καταθέτεις, πατάει το κουμπάκι του «κομπιούτερ», τακ, άφεις! Τακ, άφεις! Άφεις! Με άθροισμα από κάτω «μηδέν». Λευκό μητρώο! Ύστερα, είναι να μην προσκυνής αυτόν τον Θεό, να μην πέσης κάτω και να κλαις από αγάπη και έρωτα και πόθον Θεού;...

Εύχομαι η Χάρις του Αγίου Πνεύματος να μας επισκιάζη όλους και να μας διατηρή εν Χριστώ. Αμήν.

Γέροντας Εφραίμ Φιλοθείτης,

Η τέχνη της Σωτηρίας, § Το τελειωτικό κτύπημα-ομιλία που έγινε στην Αμερική,

εκδ. Ιεράς Μ. Φιλοθέου Αγ. Όρους

Πηγή: http://tokandylaki.blogspot.gr/2012/11/blog-post_2977.html